

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **O. P. spol. s r. o.**, J., IČO: X. proti žalovanému: **R., M.**, IČO: X., zastúpenému **Š. & P.**, s. r. o., advokátska kancelária, D., o **zaplatenie 2 826 584,88 eur (85 153 696 Sk) s prísľušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 10 Cb 162/2002, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 10 Cb 162/2002-374 zo dňa 27. júna 2007 a proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 365/2009-558 zo dňa 22. júna 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 365/2009-558 z 22. júna 2009 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č. k. 10 Cb 162/2002-374 z 27. 06. 2007 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 85 153 696 Sk s 12% úrokom z omeškania od 25. 07. 2002 do zaplatenia a trovy konania 4 741 771 Sk. Konanie v časti o zaplatenie 12% ročného úroku z omeškania zo sumy 85 153 696 Sk od 25. 04. 2002 do 24. 07. 2002 zastavil.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že zmluvné strany uzavreli 15. 12. 1997 zmluvu, na základe ktorej sa žalobca ako dodávateľ zaviazal vyrábať pre žalovaného reláciu „P.“ a žalovaný sa zaviazal reláciu denne v dohodnutých počtoch odvysielat' spolu so sponzorským odkazom minimálne 1x na programe S. a S. v čase od 19.15 do 20.15 hodiny a 1 krát po spravodajskej relácii A. v príslušný deň. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú od 01. 01. 1998 do 31. 12. 2005. V zmysle čl. 5 bod 5.4 zmluvy bolo účastníkmi dohodnuté, že ak niektorá zo zmluvných strán napriek písomnému upozorneniu druhej zmluvnej strany poruší svoje záväzky prevzaté touto zmluvou, dotýkajúce sa podstatných náležitostí, dotknutá strana má právo od tejto zmluvy odstúpiť. Doručením písomného oznámenia druhej strane, zmluvná strana, ktorá z tohto dôvodu zmluvu zrušila, je oprávnená na náhradu vzniknutej škody. Žalovaný odvysielal reláciu poslednýkrát

05. 10. 1999, následne žalobcovi oznámil, že zmluvu považuje za neplatnú a vo vysielaní relácie vyrobenej žalobcom nebude pokračovať. Žalobca s účinnosťou k 26. 10. 1999 od zmluvy odstúpil a žalobou si uplatnil nárok na náhradu škody zodpovedajúcu ušlému zisku z propagácie tretích osôb prostredníctvom sponzorského odkazu. Žalobca si uplatnil ušlý zisk za obdobie od 27. 10. 1999 do 31. 12. 2005, to znamená za 2 258 dní, za čas od odstúpenia od zmluvy do dňa, do ktorého bola zmluva uzavretá. Žalovaná suma predstavuje násobok počtu týchto dní a denného priemerného ušlého zisku, ktorý žalobca vyčíslil na sumu 37 712 Sk, čo predstavuje spolu sumu 85 153 696 Sk. Súd dospel k záveru, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi je platná, základ nároku na náhradu škody z dôvodu odstúpenia od zmluvy za dôvodný a stotožnil sa aj so spôsobom výpočtu výšky ušlého zisku žalobcom. Zamietol návrhy žalovaného na vykonanie znaleckého dokazovania znaleckým posudkom znalca PhDr. J. K., Inštitútom ekonomického znelectva expertíz, Expertízneho a edukačného inštitútu BVŠP ďalej vykonanie dokazovania odborným vyjadrením, Rady pre vysielanie a retransmisiu, všetkými zmluvami uzavretými žalobcom a tretími osobami za účelom realizácie zmluvy z 15. 12. 1997, daňovými dokladmi žalobcu a všetkými vyrobenými reláciami, ktoré boli navrhnuté v písomnom vyjadrení žalovaného z 27. 06. 2007, nakoľko ich považoval pre svoje rozhodnutie za nadbytočné. Súd mal za to, že skutkový stav je dostatočne preukázaný doplneným dokazovaním a umožňuje vydať rozhodnutie aj bez vykonania týchto dôkazov. Prihliadal pritom na hospodárnosť konania, keďže vykonaním uvedených dôkazov by sa konanie neúmerne predĺžilo a predražilo. Súd nevykonal ani znalecké dokazovanie v rámci ktorého sa malo určiť pri ktorých reláciách bol vysielaný sponzorský odkaz a pri ktorých reklama, nakoľko mal za to, že nejde o otázku odbornú ale právnu a po oboznámení sa s prezentáciou vybraných sponzorských odkazov zaznamenaných na nosiči DVD a VHS prostredníctvom prostriedkov výpočtovej techniky si sám urobil záver o tejto spornej otázke. Nevykonal ani znalecké dokazovanie znaleckými ústavmi, cieľom ktorého malo byť predloženie dôkazu, že žalovaná suma nie je oprávnená a že ušlý zisk uplatňovaný v konaní je neprimeraný, nakoľko súd považoval výšku uplatneného ušlého zisku ako aj spôsob a metodiku jeho výpočtu za dostatočne preukázanú vykonanými listinnými dôkazmi. Žalovaný navrhnuté dokazovanie predložením všetkých zmlúv uzavretých medzi žalobcom a tretími osobami za účelom realizácie zmluvy z 15. 12. 1997 nezdôvodnil a neuviedol aké skutočnosti majú byť uvedeným dôkazom preukázané. Zamietol aj návrh na vykonanie dokazovania predložením daňových dokladov žalobcu, z ktorých malo byť zrejmé kedy a v akej výške dosiahol žalobca tržby z propagácie predaja a nákupov výrobkov alebo služieb sponzora alebo tretej osoby alebo daňových dokladov, z ktorým malo byť zrejmé v akej výške mal žalobca oprávnené náklady na výrobu relácie „P.“, nakoľko žalobca ich v konaní predložil. Súd nevykonal

ani dokazovanie predložením všetkých vyrobených relácií od 15. 12. 1997 za účelom preukázania skutočnosti, že žalobca svojim konaním opakovane porušoval zmluvu, keď vyrábal a dodával relácie v rozpore so zmluvou, pretože žalobca nebol schopný ich predložiť z dôvodu, že kazety BETACAM, na ktorých boli relácie zaznamenané, boli podľa vyjadrenia žalobcu archivované po dobu 30 dní od vysielania a následne boli vyradované. Z marketingových dôvodov zostali zachované len tie sponzorské odkazy, ktoré predložil ako ukážku. Žalovaný ich tiež nemal k dispozícii. Súd pri určení výšky ušlého zisku vychádzal z prehľadu tržieb za obdobie 01. 01. 1998 do 05. 10. 1999 ako aj z faktúr a účtovných dokladov preukazujúcich úhradu jednotlivých faktúr v počte 71 ks, z ktorých zistil, že celková tržba žalobcu za vysielanie sponzorských odkazov pre svojich klientov v počte 71 na televíznych programových službách S. a S. v období plnenia zmluvy od 01. 01. 1998 do 05. 10. 1999, teda po dobu 643 dní predstavovala sumu 31 881 042,40 Sk, z čoho priemerná denná tržba bola vo výške 49 581 Sk. Ďalej zistil, že priemerné denné náklady na výrobu a dodanie relácie (vysielanie S.) predstavovali 11 869 Sk. Po odpočítaní priemerných denných nákladov od priemernej dennej tržby zistil výšku priemerného denného zisku 37 712 Sk. Na preukázanie priemerných denných nákladov na výrobu a dodanie relácie žalobca predložil listinné dôkazy.

Vychádzajúc z názoru vysloveného odvolacím súdom v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, že zmluva je platná a na záväzkový vzťah je potrebné aplikovať Obchodný zákonník, súd posúdil nárok na náhradu škody podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka ako aj podľa zákona č. 468/1991 Zb. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania platného v čase uzavretia zmluvy a dospel k záveru, že po doplnení dokazovania žalobca preukázal nárok na náhradu škody vo výške ušlého zisku ako aj spôsob a metodiku jeho výpočtu. Navyše žalovaný nemal konkrétne námietky proti spôsobu výpočtu ušlého zisku zvoleného žalobcom. Súd preto považoval výpočet za hodnoverný, dostačujúci aj vzhľadom na skutočnosť, že hlavne v počiatočnom období zmluvy si mnoho úsilia vyžadovalo vybudovanie stálej a perspektívnej klientely, ktoré by sa začalo zúročovať až po určitom čase. Žalobca pri výpočte abstraktného úšlého zisku nezohľadnil ani predpokladaný nárast zisku, ktorý by bol dosiahol zvyšovaním cien, za ktoré by mohol žalobca postupom času sponzorskú časť predávať ako aj pravdepodobným rozširovaním klientely vzhľadom na atraktivnosť poskytovaného sponzorského času na S. a S.. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že pri veľkej časti tzv. sponzorských odkazov nešlo o sponzoring ale o reklamu a poukázal aj na ustanovenie zmluvy podľa ktorého v prípade, že relácia nebola v súlade so zákonom, žalovaný mal možnosť ju do vysielania nezaradiť a žalobca by bol povinný uhradiť dohodnutú zmluvnú pokutu. Súd neprihliadol na námietky

žalovaného, že žalobca konal v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s poctivým obchodným stykom, keď vysielací čas určený pre sponzorské odkazy predával tretím osobám ako čas určený na propagáciu predaj, nákup výrobkov alebo služieb sponzora alebo tretej osoby. O nároku na zaplatenie úroku z omeškania rozhodol podľa § 369 ods. 1, § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného po vrátení veci dovolacím súdom rozsudkom č. k. 2 Cob 365/2009-558 z 22. 06. 2010 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil.

V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že mal za dostatočne preukázanú výšku ušlého zisku uplatneného žalobcom za obdobie 2 258 dní. Aj keď vzájomné plnenia zmluvných strán v peňažnom vyjadrení predstavovali v podstate rovnakú hodnotu, žalobca jednoznačne preukázal, že po odpočítaní nákladov na výrobu relácie mu v rámci celkovej hodnoty zadávaného plnenia vznikol priemerný denný zisk vo výške 37 712 Sk (1 251,80 eur). Pri porovnaní cien uvedených v cenníkoch S. za vysielanie sponzorských odkazov v roku 1998, 2001 a 2004 mal súd za preukázané, že odmena ktorú žalobca získal z titulu zmlúv uzatvorených so sponzormi relácie bola porovnateľná s odmenou, ktorú by žalovaný inkasoval v prípade, ak by sponzorský čas obsadzoval na vlastné náklady a zodpovednosť a žalobcovi by za jeho plnenie poskytoval finančnú a nie vecnú protihodnotu. Preskúmanie spôsobu určenia výšky ušlého zisku uplatneného žalobcom, t. j. rozdiel celkových výnosov z podnikania a nákladov potrebných na ich dosiahnutie po dobu realizácie zmluvy nie je metodicky či aritmeticky tak náročným postupom, že vyžaduje ustanovenie znalca. V tomto smere súd prvého stupňa vykonal rozsiahle a dostatočné dokazovanie na ustálenie priemernej výšky denného zisku dosahovaného žalobcom v období od 01. 01. 1998 do 05. 10. 1999, ktorý vzhľadom na špecifickosť dodávaného produktu (televízna relácia) a rozsah trhu (prevádzkovateľ televízneho vysielania) správne použil ako základ pre priznanie ušlého zisku za obdobie od 28. 10. 1999 do 31. 12. 2005, s čím sa v rozsudku aj riadne vysporiadal. Z uznesenia dovolacieho súdu nevyplývala pre odvolací súd povinnosť vykonať znalecké dokazovanie a odvolací súd sa plne stotožnil s odôvodnením súdu prvého stupňa a znalecké dokazovanie navrhované žalovaným nebolo vykonané ani odvolacím súdom.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 31. 08. 2010.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky podal proti obom rozsudkom na základe

podnetu žalovaného mimoriadne dovolanie podľa § 243 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. o/ O. s. p. a § 237 písm. f/ O. s. p. a § 237 písm. g/ O. s. p. Navrhol napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Bratislava IV. na ďalšie konanie.

V dôvodoch dovolania konštatoval, že napadnutými rozhodnutiami bol porušený zákon, pretože predseda senátu odvolacieho súdu bol vylúčený sudca a okrem toho súdy odňali svojím postupom žalovanému možnosť pred súdom konať.

Dovolateľ uviedol, že po tom čo bolo odvolanie žalovaného doručené odvolaciemu súdu a pridelené príslušnému odvolaciemu senátu sudkyňa JUDr. Zita Ilčíková oznámila predsedovi Krajského súdu v Bratislave, že jej dcéra je substitútom advokáta žalobcu. Predseda súdu opatrením zo 04. 10. 2007 (č. l. 427) prikázal určiť iného člena senátu náhodným výberom pomocou technických prostriedkov. Odvolací súd následne rozhodol o odvolaní žalovaného v zložení senátu Bahniková, Kosorínová, Trandžíková (rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 179/2007-455 z 24. 06. 2008). Tento rozsudok bol na základe dovolania žalobcu zrušený a po vrátení veci odvolaciemu súdu predseda Krajského súdu v Bratislave predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky opätovné oznámenie JUDr. Zity Ilčíkovej o jej vylúčení (č. l. 520), v ktorom sa konštatuje, že dôvod vylúčenia odpadol. Najvyšší súd Slovenskej republiky toto oznámenie vrátil predsedovi Krajského súdu v Bratislave bez rozhodnutia, majúc za to, že na vydanie rozhodnutia o vylúčení sudkyne JUDr. Zity Ilčíkovej nie sú splnené procesné podmienky. Odvolanie žalovaného bola následne prejednané a rozhodnuté v zložení senátu Ilčíková, Bahniková a Kosorínová.

Podľa názoru dovolateľa nie je možné aby sudca, ktorý je v určitom štádiu konania vylúčený v neskoršom štádiu konania vylúčený nebol. Dôvod vylúčenia je daný vždy pre celé konanie. Konanie o odvolaní je jediným konaním aj vtedy ak je skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené a vec dovolacím súdom vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. Po vrátení veci z dovolacieho súdu bolo z procesného hľadiska už ustálené, že sudkyňa JUDr. Zita Ilčíková je vylúčená. O odvolaní žalovaného mali rozhodnúť zákonní sudcovia, teda tí istí, ktorí vydali zrušené rozhodnutie. Zákonnou sudkyňou sa z dôvodu vylúčenia JUDr. Zity Ilčíkovej stala pre celé odvolacie konanie JUDr. Beáta Trandžíková. Z uvedeného vyplýva, že sudkyňa JUDr. Zita Ilčíková rozhodovala o odvolaní žalovaného, hoci bola z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená. Keďže vo veci rozhodoval vylúčený sudca ide o závažnú procesnú vadu, ktorá je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia. Zároveň došlo k odňatiu veci zákonnej sudkyňi JUDr. Beáte Trandžíkovej.

Dovolateľ ďalej uviedol, že postupom súdu prvého stupňa ako aj postupom odvolacieho súdu bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. a to tým, že súdy odmietli vykonať žalovaným navrhované dôkazy na preukázanie skutočnej výšky ušlého zisku žalobcu. Súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 27. 06. 2007 odmietol návrh žalovaného na vykonanie dôkazov znaleckými posudkami s odôvodnením, že skutkový stav je dostatočne preukázaný a že rozhodnutie možno vydať aj bez dôkazov navrhnutých žalovaným. Dovolateľ uviedol, že postup pri dokazovaní výšky nákladových položiek, ktorý súd zvolil znamená, že súd bezvýhradne akceptoval jednostranné tvrdenia žalobcu o správnosti a úplnosti jeho nákladov. Vykonanie dôkazu znaleckým posudkom znalcom z odboru ekonomika a podnikové hospodárstvo malo v danom prípade zásadný právny význam. Akceptovanie názoru súdu prvého stupňa, že znalecké dokazovanie nie je potrebné, by znamenalo, že žalovaný nemá žiadnu možnosť spochybníť, že tvrdenia žalobcu o dosiahnutých nákladoch sú úplné. Znalecký posudok z odboru podnikového hospodárstva mal zároveň možnosť porovnať tvrdené výnosy žalobcu s jeho ročnými účtovnými závierkami. Súd má možnosť rozhodnúť, že určité dôkazy navrhnuté stranami, ktoré považuje za nadbytočné nevykoná. Je však zásahom do práva na spravodlivý proces, ak súd pre posúdenie spornej skutkovej otázky vykoná výlučne dôkazy navrhnuté jednou stranou a odmietne všetky dôkazy navrhnuté protistranou, hoci dôkazy navrhnuté protistranou môžu byť prínosom pre zistenie sporných skutočností. V danom prípade pre zistenie spornej otázky výšky ušlého zisku súd akceptoval návrhy na vykonanie dôkazov predložené žalobcom ale nevyhovel žiadnemu návrhu na vykonanie dôkazov preloženému žalovaným. Takýto postup súdu je porušením práva na spravodlivý proces a odňatie možnosti konať pred súdom. Uvedená vada konania nebola odstránená ani v odvolacom konaní, hoci žalovaný v odvolaní namietal nevykonanie navrhnutých dôkazov súdom prvého stupňa.

Dovolateľ poukázal na to, že dovolací súd, ktorý zrušil skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v odôvodnení uznesenia konštatoval, že je povinnosťou súdu nielen o dôkazných návrhoch účastníkov rozhodnúť ale tiež, pokiaľ im nevyhovie, vo svojom rozhodnutí vyložiť z akých dôvodov tieto dôvody neakceptoval. Dovolací súd uložil odvolaciemu súdu aby preskúmal či nie je žiaduce zistiť výšku skutočného ušlého zisku znaleckým dokazovaním, ktoré by tak bolo podkladom pre vecne správne rozhodnutie veci. Odvolací súd nepostupoval v intenciách odôvodnenia dovolacieho súdu, pretože pre zistenie spornej skutkovej otázky vychádzal iba z dôkazov navrhnutých žalobcom a nevykonal žiadne dôkazy navrhnuté žalovaným, hoci dôkazy navrhnuté žalobcom neboli sami o sebe objektívne schopné ani potvrdiť ani vyvrátiť pravdivosť skutkových

tvrdení žalobcu.

Žalobca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedol, že z dovolania podaného s poukazom na ustanovenie § 237 g/ O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/ O. s. p. nevyplýva, ktoré ustanovenia právneho poriadku mali byť postupom odvolacieho súdu a jeho predsedu porušené. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu na základe mimoriadneho opravného prostriedku bola vec v súlade s platnou právnou úpravou pridelená príslušnému senátu na nové konania a rozhodnutie. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, či iného právneho predpisu nevyplýva, že v takomto prípade nemôže predseda súdu posúdiť existenciu prekážok na strane sudcov príslušného senátu, ktoré by bránili ich účasti na prejednaní a rozhodnutí veci. K dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. uviedol, že je na úvahe súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Žalovaný síce navrhol znalecké dokazovanie, nevedel však konkretizovať svoje výhrady k výške ušlého zisku, resp. v čom spočíva jeho neprimeranosť, či navrhnúť konkrétne otázky, na ktoré by mali odpovedať žalovaným navrhnuté znalecké ústavy. Nesúhlasil s názorom, že v predmetnom spore sa bez znaleckého posudku nedalo rozhodnúť. Súd prvého stupňa svoj postup pri dokazovaní a vyhodnotení jeho výsledkov v rozsudku podrobne a logicky vysvetlil. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom zrušujúcom uznesení ponechal na zvážení odvolacieho súdu, či nie je žiaduce zistiť výšku skutočného ušlého zisku znaleckým dokazovaním. Odvolací súd posúdil účelnosť a potrebu znaleckého dokazovania a svoj záver dostatočne odôvodnil. Žalobca preto navrhol mimoriadne dovolanie zamietnuť v celom rozsahu.

Žalovaný vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedol, že v súlade s dôvodmi v ňom uvedenými navrhuje rozhodnutie prvostupňového aj odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 10a ods. 3 O. s. p. po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O. s. p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1, 2 O. s. p.) preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Podľa § 237 písm. g/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ v predmetnej veci namietal, že JUDr. Zita Ilčíková, ktorá v odvolacom konaní vec rozhodovala bola z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená.

Podľa § 14 ods. 1 sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci ak so zreteľom na ich pomer k veci, účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezáujatosti.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že vylúčenie sudcu sa vzťahuje na vec v ktoromkoľvek štádiu jej prejednávania a rozhodovania. Vylúčenie sa vzťahuje na vec do jej právoplatného skončenia aj keď dôvod vylúčenia v priebehu konania odpadol. V prípade, že rozsudok vo veci, v ktorej bol sudca vylúčený, bol zrušený súdom vyššieho stupňa a vec bola vrátená súdu na ďalšie konanie, nejedná sa o inú alebo o novú vec, na ktorú sa dôvody vylúčenia sudcu nevzťahujú. V predmetnej veci sudkyňa JUDr. Ilčíková bola vylúčená z prejednávania veci v odvolacom konaní z dôvodu, že jej dcéra bola substitútom právneho zástupcu účastníka konania, a to žalobcu. Podľa názoru dovolacieho súdu pokiaľ v niektorej časti konania o predmetnej veci poskytovala právnu pomoc účastníkovi osoba blízka sudcovi, nie je možné vylúčiť pochybnosť o jeho nezáujatosti z hľadiska pomeru k veci aj v etape uplatňovania nároku, keď právnu pomoc účastníkovi konania už neposkytuje. Z dôvodu, že v odvolacom konaní rozhodoval vylúčený sudca, konanie odvolacieho súdu je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. g/ O. s. p. v spojení s § 243 ods. 1 písm. a/ O. s. p., a preto dovolanie je opodstatnené.

Dovolateľ namietal aj existenciu vady odvolacieho konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., to znamená, že účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Naplnením ďalšieho dovolacieho dôvodu v zmysle citovaného ustanovenia sa dovolací súd nezaoberal vzhľadom na to, že odvolacie konanie trpí vadou v zmysle § 237 písm. g/ O. s. p., to znamená, že došlo ku skutočnostiam, v dôsledku ktorých vzniknutá vada sa zásadným spôsobom prejavila v rozhodnutí odvolacieho súdu a mala za následok jeho zmätočnosť.

Vzhľadom na existenciu namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. g/ O. s. p., dovolací súd podľa § 243b ods. 2 a 4 O. s. p. dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie, v ktorom rozhodne aj o trovách dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.).

Právny názor dovolacieho súdu je pre ďalšie konanie záväzný (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je opravný prostriedok prípustný.

V Bratislave 30. marca 2012

JUDr. Alena Prieceľová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková